

ВОРКЕРС ЮНІТІ ЛІГ

(До резолюції Комінтерну про положення й завдання)
Комуністичної Партії Канади.)

Найбільший натиск зробив Комінтерн у своїй резолюції на створення в Канаді цілком незалежного від реформістських-трейд-юніонного центру. Таким трейд-юніонним центром є зараз Воркерс Юніті Ліг. Але до останнього пленуму КПК Воркерс Юніті Ліг брався більше з формального боку, ототожнювався з партією з одного боку, а місцями, як між майнерами в Альберті, наприклад, уважався Воркерс Юніті Ліг як якусь окрему нову організацію, що має замінити Майн Воркерс Юніон оф Канада.

В резолюції Комінтерну вказується, що найголовніша увага партії повинна бути звернена на економічний фронт боротьби. Там де робітник працює, там вся його увага, бо від праці, від заробітку залежить його життя. Де він працює там він відчуває усі пайболочіші удари капіталістичного настулу на його заробітну платню, на урівень його життя: знижка платні, скорочення годин праці, спід-ап і нарешті віддалення від праці.

Отже там робітник повинен бути організований впершу чергу, бо тільки організованого силою він буде в спроможності поставити опір наступові капіталу. Тому то Комінтерн і вказує партії як кожному комуністові на цю найголовнішу й найгірше занедбану ними ділянку праці. Там треба організувати робітників і за це повинні взятися комуністи, коли хочуть керувати цю найважливішою боротьбою робітництва.

Є індустрії вже організовані, але ці старі юніти не ставлять опору наступові капіталу, навпаки, вони з ним співробітничують. Тому партія повинна добиватися до провду в цих юнітах.

До недавня, а навіть в дуже багатьох випадках і зараз, комуністи в Канаді підходять до справи будування Воркерс Юніті Ліг чисто по механічному. Це в першу чергу виявляється у двох формах: старання обсаджувати усі керівні комітети чи ради ВЮЛ тільки партійними членами; занедбування негайних домагань робітників, під якими їх найлегше було б обднати.

І на ці недостатки Комінтерн вказує партії. Перш всего до провду, до всіх комітетів Воркерс Юніті Ліг повинні бути втягнені безпартійні поступові робітники з фабрик, лісів і взагалі від праці. Тут комуністи повинні бути учителями, а не диктаторами. Друге — комуністи ніколи не повинні нехтувати негайними домаганнями робітників.

Пригадуємо собі, як на останньому пленумі партії виступив з промовою т. Бравдер, представник американської компартії. Він сказав приблизно так: наша помилка в минулому та це й зараз є та, що ми за небувало негалийні домагання робітників, бо боїмося, що ці домагання знісуть революційний зміст нашої програми.

Про завдання секцій Комуністичного Інтернаціоналу

У зв'язку з поглибленням економічної кризи й наростанням у ряді країн засновків революційної кризи.

Тези, що їх ухвалив XI пленум Виконкому Комінтерну на доповіді тов. Мануїльського та співаповіда т.т. Тельмана, Ленського й Чеданова про становище й завдання комуністичних партій і Комінтерну Молоді.

(Продовження)

6. Розвиток класової боротьби в умовах дальшого розгортання світової економічної кризи ставить широчезні вимоги до партій. Вони передбачають вибори; або диктатура буржуазії, або диктатура пролетаріату; або економічне й політичне рабство — або кінцеве капіталістичне експлуатації та пригноблення, або колоніальне пригноблення та імперіалістичні війни — або мир і братерські взаємини між народами; або капіталістична анархія та кризи — або соціалістична система господарства, що виключає анархію й кризи.

Зростає суперечність між світовим капіталізмом і світовим соціалізмом, між буржуазією й пролетаріатом, між диктатурою буржуазії і диктатурою пролетаріату, нагострюючи небезпеку воєнної інтервенції проти СРСР. Загострення класової боротьби в капіталістичних країнах, намагаючись буржуазія вийти з кризи, комуністи СРСР, страх перед соціалізмом, що перемає, крах тактики, що її розроблено на капіталістичне пережиття СРСР і підтримку контрреволюційних класів, що відмакують (буржуазія, міська неспасана буржуазія), спонукають світову буржуазію перейти до тактики удару зовні, економічного блокадою та воєнної інтервенцією. Процес "Промпартії"

II. ЗАГОСТРЕННЯ КЛАСОВОЇ БОРЬБОЇ, РЕВОЛЮЦІЙНЕ ПІДНЕСЕННЯ І НАРОСТАННЯ РЕВОЛЮЦІЙНОЇ КРИЗИ В РЯДІ КАПІТАЛІСТИЧНИХ КРАЇН.

1. Дальше загострення, в результаті економічної кризи, всіх основних суперечностей капіталізму, що позначалося, насамперед, у найслабших його ланках: незадоволення широчезних народних мас, яке мимозрозалося зростання комунізму, претяжки країни пролетарської диктатури, який зростає, приводить до одного боку, до чимраз отвертійшого застоювання буржуазного апарату наслідства своєї диктатури, з другого боку — до зростання революційного піднесення й наростання в ряді країн засновків революційної кризи.

Органічно виростаючи з так званої буржуазної демократії, як замаскованої форми диктатури буржуазії, фашизм, як оголена форма буржуазної диктатури, загострює всі методи придушення і закабалювання трудящих, власний капіталістичний лад і невдалий від усієї системи диктатури буржуазії. Буржуазія веде перед і оформлює фашистський режим, що переплітається з режімами буржуазної демократії, на шляху розгортання класових організацій пролетаріату, збройних компартій, утворення окремих військово-терористичних організацій, — незалежно від скасування чи збереження парламентських форм. Прогнувши ослабити революційні впливи країни пролетарської диктатури на мільйони мас пригноблених та поневолених цілого світу і загальмувати революційний рух розбитих, селянства та колоніальних народів, фашисти, щоб обманувати маси, беруться до соціальної демагогії, що приховує контрреволюційну мету буржуазної диктатури. Граючи на нуді і скруті трудящих мас, розкладаючи національно-вироженому, імперіалістичний рух вешану в переможенні країнах, анти-сепізм, спонукаючи в Німеччині на Понгові план, прикриваючи своїм службовим капіталістичним пролетаріатом, фашисти, оплачувані фінансовим капіталом (Гітлер), використовують незадоволення мас, щоб послили буржуазну диктатуру та нещадно по-долати робітничу класу.

Волинська.

"Союзного бора" меншовиків, що відкрили широкую міжнародну змову проти СРСР, що на чолі її стоїть французький імперіалізм, який висмоктє всі соки з поневолених версальською системою народів, який підтримує й організовує фашистський режим в Європі, що відіграє роль царської Росії, як жандарм Європи, показав, що імперіалісти з допомогою II Інтернаціоналу готували на весну 1930 р. і готують тепер контрреволюційну війну проти СРСР, використовуючи для цієї мети всаляні держави французького й англійського імперіалізму — Польщу, Румунію, Фінляндію. Цією активною готуванням інтервенції 1930 р. служила утворена Гітлером під прамором комітету допомоги американським фермерам спеціальна організація постачати харчові інтервенційні військові армії, що на її чолі безпартійно стоїть колоніальний капіталістичний союзник — конинг Лейте. Цим такі цілі готування до інтервенції служили й служать конференції аграрії, "розробники планів", пан-європейські, анти-радянські кампанії проти "реалістичних переслідувань" за провду римським поппи й представників інших реалістичних культур, кампанії проти радянського "домінію", "примусові праці" в СРСР.

Успішна боротьба проти фашизму масами невідомої партії мобілізувати маси на основі єдиного фронту злину проти всіх форм буржуазної диктатури, проти всіх її реакційних заходів, що розкладають шлях до непримиренної фашистської диктатури. Воля потрібна швидко й рішуче виправити помилки, що в основному сходять на ліберальне протиставлення фашизму до буржуазної демократії та паразитичних форм диктатури буржуазії й непримиренно-фашистським формам, що було надбиком соціал-демократичних впливів у комуністичних лавах.

2. Від часу останньої, поширеної президії Виконкому Комінтерну вдалося революційне піднесення, сподіваючись з різким зменшенням життєвого рівня робітничої класу з надзвичайним розвитком безробіття, з збукіюванням службовців та міської дрібної буржуазії, масовим пограбуванням селянства, з надзвичайними злиднями колоній, а посиленням революційної ролі СРСР.

Розгортання революційного піднесення виявилось:

а) у дальшому загостренні страйкової боротьби та руху безробітних; б) у розширенні та посиленні рад Червоної армії на чималій частині території Китаю; в) у посиленні революційного руху в колоніях; г) у розвитку революційного селянського руху; д) у зростанні політичного та організаційного впливу багатьох найбільших компартій (Німеччина, Китай, Чехо-Словаччина, Польща); е) у посиленні опозицій міських дрібно-буржуазних мас, службовців та урядовців.

Розвиваючись нерівномірно, залежно від ступеню та темпу розгортання кризи й загострення внутрішніх та зовнішніх суперечностей капіталізму в даній країні, революційне піднесення в тих країнах капіталізму, де економічна криза, збукіюється із спеціальними обставинами загальної світової кризи капіталізму, особливо загострюється, приміром, у Німеччині, пригнобленій тисаєм Версальської системи та Понгового впливу й позбавленій змоги експлуатувати колонії, та в Польщі, що її роздирають національні суперечності, і низах соціал-фашистських і фашистських партій, у чимраз більшому змужеві масової бази підсудності та її провідних пасів до мас (зростання незадоволення всередині фашистської "робітничої" партії, соціал-фашистської ППС та фашистського табору).

Зростає можливість укласти на основі підтримки міжнародної соціал-демократії протягом усього повного періоду диктатури буржуазії незалежно від її форм. Протиставляючи "демократичну" форму диктатури буржуазії фашизмові, приспівуючи неспівучість мас у боротьбі з наростанням політичної реакції та фашизму, приховуючи контрреволюційний характер буржуазної диктатури, як форми диктатури буржуазії, соціал-демократія сама є активний фактор і провідник фашистської капіталістичної держави.

Успішна боротьба проти фашизму масами невідомої партії мобілізувати маси на основі єдиного фронту злину проти всіх форм буржуазної диктатури, проти всіх її реакційних заходів, що розкладають шлях до непримиренної фашистської диктатури. Воля потрібна швидко й рішуче виправити помилки, що в основному сходять на ліберальне протиставлення фашизму до буржуазної демократії та паразитичних форм диктатури буржуазії й непримиренно-фашистським формам, що було надбиком соціал-демократичних впливів у комуністичних лавах.

2. Від часу останньої, поширеної президії Виконкому Комінтерну вдалося революційне піднесення, сподіваючись з різким зменшенням життєвого рівня робітничої класу з надзвичайним розвитком безробіття, з збукіюванням службовців та міської дрібної буржуазії, масовим пограбуванням селянства, з надзвичайними злиднями колоній, а посиленням революційної ролі СРСР.

Розгортання революційного піднесення виявилось:

а) у дальшому загостренні страйкової боротьби та руху безробітних; б) у розширенні та посиленні рад Червоної армії на чималій частині території Китаю; в) у посиленні революційного руху в колоніях; г) у розвитку революційного селянського руху; д) у зростанні політичного та організаційного впливу багатьох найбільших компартій (Німеччина, Китай, Чехо-Словаччина, Польща); е) у посиленні опозицій міських дрібно-буржуазних мас, службовців та урядовців.

Розвиваючись нерівномірно, залежно від ступеню та темпу розгортання кризи й загострення внутрішніх та зовнішніх суперечностей капіталізму в даній країні, революційне піднесення в тих країнах капіталізму, де економічна криза, збукіюється із спеціальними обставинами загальної світової кризи капіталізму, особливо загострюється, приміром, у Німеччині, пригнобленій тисаєм Версальської системи та Понгового впливу й позбавленій змоги експлуатувати колонії, та в Польщі, що її роздирають національні суперечності, і низах соціал-фашистських і фашистських партій, у чимраз більшому змужеві масової бази підсудності та її провідних пасів до мас (зростання незадоволення всередині фашистської "робітничої" партії, соціал-фашистської ППС та фашистського табору).

стремим економічної кризи, нарастають засновки революційної кризи в Іспанії, де цей процес особливо поглиблюється через злиднів великих пережитків феодалізму.

У багатьох найбільших колоніях та напівколоніях (Китай, Індія), під впливом злиднів пережитків економічної кризи з сільсько-господарською та посиленням імперіалістичної і феодально-дихварської експлуатації, немірної збукіювання мас, підіймаються багатомільйонні маси на національно-революційну боротьбу проти всієї імперіалістично-колоніальної системи, швидко наслідують глибоку революційну кризу.

Виростаючи з загальної кризи капіталізму та теперішньої економічної кризи, розвиваючись на основі революційного піднесення мас, ці елементи революційної кризи сполучені загостренням понадзвичайною мірою нуді та злиднів мас, із їхньою вимраз більшою революційною активністю, з розхитуванням усієї міжнародної та внутрішньої системи капіталістичного погнання, а швидко перегрупуванням класових сил, з кризою верхів, що шукають виходу з своїх суперечностей на шляхах фашизму, нових імперіалістичних війн та воєнної інтервенції проти СРСР.

3. У Німеччині буржуазія, що прогнала Мюллерів уряд, чимраз рішучіше здійснює з безпосереднім підтримком соціал-демократії ліній фашистської диктатури. Використовуючи соціал-демократію як године наряди, що саботує та зриває роботу робітництва, трестівська буржуазія та її держава відпочає підтримку організувати і використовувати фашистський (націонал-соціалістичний) рух дрібно-буржуазних мас, щоб нестерпимі їхні незадоволення на реалізації зміни капіталізму.

Поступове наростання засновків революційної кризи виявляється: у зростанні революційних сил пролетаріату (зростання компартій на 50 процент, зростання масових революційних організацій); у підняті масової бази соціал-демократії, що починається; у розвиванні масової боротьби проти запровадження фашистської диктатури та віднесення фашистського руху на основі програми соціального й національного визволення трудящих мас; у завоюванні нових верств експлуатованих для пролетарської революції, у дедалі більшій непевності панівних класів, що супроводжується політичними переговами буржуазії; у наростанні незадоволення найбідніших мас проти гноблення Версальською системою та Понговим планом.

Успішна боротьба проти фашизму потребує в Німеччині вчасного виходу уряду Брюнінга, як уряду за провадження фашистської диктатури. Економічна криза в Німеччині приводить до надзвичайного загострення класових боїв і до зростання політичних страшен, а не прискорює зростання засновків революційної кризи.

У Польщі, де промислова та аграрна криза призводить до розвалу всього господарського життя, де безробіття охоплює половину пролетаріату, де руїна селянських мас розвивається чимраз швидшим темпом, за спонук революційної кризи виявляється; у загостренні революційної боротьби в місті та на селі (бурхливий виступ безробітних, боротьба проти поштових ескізів, шляхових відбуків тощо), у загостренні боротьби пригноблених національно-етей (Західна Україна) у заколоті низах соціал-фашистських і фашистських партій, у чимраз більшому змужеві масової бази підсудності та її провідних пасів до мас (зростання незадоволення всередині фашистської "робітничої" партії, соціал-фашистської ППС та фашистського табору).

та також у посиленні комуністичної партії.

В Іспанії, де експлуатація робітничої класу, злиднів зруйнованих кризою, церквою та напівфеодальним режимом і національним гнобленням (Каталонія, Бискаїя) селянських мас, позбавлених певних розмірів, наростає елементи революційної кризи виявляється: у величезному піднесенні економічних та політичних страйків пролетаріату; у революційному русі селянства, що починає, у масовому русі дрібної буржуазії проти монархії (студентські демонстрації, тощо), у поглибленні національно-революційного руху в Каталонії та Бискаї, у розкладі армії, у розбраті панівних класів та їхніх партій.

У Китаї революційна криза виявляється в організації рад та Червоної армії на території з кількома десятками мільйонів людності. Це ставить Китай у національно-революційному русі колоніально-революційному русі. Факт утворення рад і Червоної армії змужовує успіх геогемної пролетаріату в національно-революційному русі, в антиімперіалістичній та аграрній революції, геогемної, що закриплюється вже у початках державної влади. Радні та Червона армія, зростаючи з аграрної революції, підіймають на боротьбу націонізм для мас досвідом радянських районів робітничого промислових центрів та маси селянства, що відкидають феодальну власність поміщиків, передають землю в інтересах основної маси селянства, розхитуючи дедалі більше катівський режим контрреволюційного Кумінтану.

Дальший розвиток радянського руху в Китаї, що революційно вносить колоніально-соціалістичний рух дрібно-буржуазних мас, щоб нестерпимі їхні незадоволення на реалізації зміни капіталізму.

Поступове наростання засновків революційної кризи виявляється: у зростанні революційних сил пролетаріату (зростання компартій на 50 процент, зростання масових революційних організацій); у підняті масової бази соціал-демократії, що починається; у розвиванні масової боротьби проти запровадження фашистської диктатури та віднесення фашистського руху на основі програми соціального й національного визволення трудящих мас; у завоюванні нових верств експлуатованих для пролетарської революції, у дедалі більшій непевності панівних класів, що супроводжується політичними переговами буржуазії; у наростанні незадоволення найбідніших мас проти гноблення Версальською системою та Понговим планом.

Успішна боротьба проти фашизму потребує в Німеччині вчасного виходу уряду Брюнінга, як уряду за провадження фашистської диктатури. Економічна криза в Німеччині приводить до надзвичайного загострення класових боїв і до зростання політичних страшен, а не прискорює зростання засновків революційної кризи.

У Польщі, де промислова та аграрна криза призводить до розвалу всього господарського життя, де безробіття охоплює половину пролетаріату, де руїна селянських мас розвивається чимраз швидшим темпом, за спонук революційної кризи виявляється; у загостренні революційної боротьби в місті та на селі (бурхливий виступ безробітних, боротьба проти поштових ескізів, шляхових відбуків тощо), у загостренні боротьби пригноблених національно-етей (Західна Україна) у заколоті низах соціал-фашистських і фашистських партій, у чимраз більшому змужеві масової бази підсудності та її провідних пасів до мас (зростання незадоволення всередині фашистської "робітничої" партії, соціал-фашистської ППС та фашистського табору).

Успішна боротьба проти фашизму потребує в Німеччині вчасного виходу уряду Брюнінга, як уряду за провадження фашистської диктатури. Економічна криза в Німеччині приводить до надзвичайного загострення класових боїв і до зростання політичних страшен, а не прискорює зростання засновків революційної кризи.

У Польщі, де промислова та аграрна криза призводить до розвалу всього господарського життя, де безробіття охоплює половину пролетаріату, де руїна селянських мас розвивається чимраз швидшим темпом, за спонук революційної кризи виявляється; у загостренні революційної боротьби в місті та на селі (бурхливий виступ безробітних, боротьба проти поштових ескізів, шляхових відбуків тощо), у загостренні боротьби пригноблених національно-етей (Західна Україна) у заколоті низах соціал-фашистських і фашистських партій, у чимраз більшому змужеві масової бази підсудності та її провідних пасів до мас (зростання незадоволення всередині фашистської "робітничої" партії, соціал-фашистської ППС та фашистського табору).

Успішна боротьба проти фашизму потребує в Німеччині вчасного виходу уряду Брюнінга, як уряду за провадження фашистської диктатури. Економічна криза в Німеччині приводить до надзвичайного загострення класових боїв і до зростання політичних страшен, а не прискорює зростання засновків революційної кризи.

Успішна боротьба проти фашизму потребує в Німеччині вчасного виходу уряду Брюнінга, як уряду за провадження фашистської диктатури. Економічна криза в Німеччині приводить до надзвичайного загострення класових боїв і до зростання політичних страшен, а не прискорює зростання засновків революційної кризи.

Успішна боротьба проти фашизму потребує в Німеччині вчасного виходу уряду Брюнінга, як уряду за провадження фашистської диктатури. Економічна криза в Німеччині приводить до надзвичайного загострення класових боїв і до зростання політичних страшен, а не прискорює зростання засновків революційної кризи.

Успішна боротьба проти фашизму потребує в Німеччині вчасного виходу уряду Брюнінга, як уряду за провадження фашистської диктатури. Економічна криза в Німеччині приводить до надзвичайного загострення класових боїв і до зростання політичних страшен, а не прискорює зростання засновків революційної кризи.

Успішна боротьба проти фашизму потребує в Німеччині вчасного виходу уряду Брюнінга, як уряду за провадження фашистської диктатури. Економічна криза в Німеччині приводить до надзвичайного загострення класових боїв і до зростання політичних страшен, а не прискорює зростання засновків революційної кризи.

Успішна боротьба проти фашизму потребує в Німеччині вчасного виходу уряду Брюнінга, як уряду за провадження фашистської диктатури. Економічна криза в Німеччині приводить до надзвичайного загострення класових боїв і до зростання політичних страшен, а не прискорює зростання засновків революційної кризи.

Успішна боротьба проти фашизму потребує в Німеччині вчасного виходу уряду Брюнінга, як уряду за провадження фашистської диктатури. Економічна криза в Німеччині приводить до надзвичайного загострення класових боїв і до зростання політичних страшен, а не прискорює зростання засновків революційної кризи.

Успішна боротьба проти фашизму потребує в Німеччині вчасного виходу уряду Брюнінга, як уряду за провадження фашистської диктатури. Економічна криза в Німеччині приводить до надзвичайного загострення класових боїв і до зростання політичних страшен, а не прискорює зростання засновків революційної кризи.

Успішна боротьба проти фашизму потребує в Німеччині вчасного виходу уряду Брюнінга, як уряду за провадження фашистської диктатури. Економічна криза в Німеччині приводить до надзвичайного загострення класових боїв і до зростання політичних страшен, а не прискорює зростання засновків революційної кризи.

Успішна боротьба проти фашизму потребує в Німеччині вчасного виходу уряду Брюнінга, як уряду за провадження фашистської диктатури. Економічна криза в Німеччині приводить до надзвичайного загострення класових боїв і до зростання політичних страшен, а не прискорює зростання засновків революційної кризи.

Успішна боротьба проти фашизму потребує в Німеччині вчасного виходу уряду Брюнінга, як уряду за провадження фашистської диктатури. Економічна криза в Німеччині приводить до надзвичайного загострення класових боїв і до зростання політичних страшен, а не прискорює зростання засновків революційної кризи.

Успішна боротьба проти фашизму потребує в Німеччині вчасного виходу уряду Брюнінга, як уряду за провадження фашистської диктатури. Економічна криза в Німеччині приводить до надзвичайного загострення класових боїв і до зростання політичних страшен, а не прискорює зростання засновків революційної кризи.

Успішна боротьба проти фашизму потребує в Німеччині вчасного виходу уряду Брюнінга, як уряду за провадження фашистської диктатури. Економічна криза в Німеччині приводить до надзвичайного загострення класових боїв і до зростання політичних страшен, а не прискорює зростання засновків революційної кризи.

Успішна боротьба проти фашизму потребує в Німеччині вчасного виходу уряду Брюнінга, як уряду за провадження фашистської диктатури. Економічна криза в Німеччині приводить до надзвичайного загострення класових боїв і до зростання політичних страшен, а не прискорює зростання засновків революційної кризи.

Успішна боротьба проти фашизму потребує в Німеччині вчасного виходу уряду Брюнінга, як уряду за провадження фашистської диктатури. Економічна криза в Німеччині приводить до надзвичайного загострення класових боїв і до зростання політичних страшен, а не прискорює зростання засновків революційної кризи.

Успішна боротьба проти фашизму потребує в Німеччині вчасного виходу уряду Брюнінга, як уряду за провадження фашистської диктатури. Економічна криза в Німеччині приводить до надзвичайного загострення класових боїв і до зростання політичних страшен, а не прискорює зростання засновків революційної кризи.

Успішна боротьба проти фашизму потребує в Німеччині вчасного виходу уряду Брюнінга, як уряду за провадження фашистської диктатури. Економічна криза в Німеччині приводить до надзвичайного загострення класових боїв і до зростання політичних страшен, а не прискорює зростання засновків революційної кризи.

Успішна боротьба проти фашизму потребує в Німеччині вчасного виходу уряду Брюнінга, як уряду за провадження фашистської диктатури. Економічна криза в Німеччині приводить до надзвичайного загострення класових боїв і до зростання політичних страшен, а не прискорює зростання засновків революційної кризи.

Успішна боротьба проти фашизму потребує в Німеччині вчасного виходу уряду Брюнінга, як уряду за провадження фашистської диктатури. Економічна криза в Німеччині приводить до надзвичайного загострення класових боїв і до зростання політичних страшен, а не прискорює зростання засновків революційної кризи.

Успішна боротьба проти фашизму потребує в Німеччині вчасного виходу уряду Брюнінга, як уряду за провадження фашистської диктатури. Економічна криза в Німеччині приводить до надзвичайного загострення класових боїв і до зростання політичних страшен, а не прискорює зростання засновків революційної кризи.

Успішна боротьба проти фашизму потребує в Німеччині вчасного виходу уряду Брюнінга, як уряду за провадження фашистської диктатури. Економічна криза в Німеччині приводить до надзвичайного загострення класових боїв і до зростання політичних страшен, а не прискорює зростання засновків революційної кризи.

Успішна боротьба проти фашизму потребує в Німеччині вчасного виходу уряду Брюнінга, як уряду за провадження фашистської диктатури. Економічна криза в Німеччині приводить до надзвичайного загострення класових боїв і до зростання політичних страшен, а не прискорює зростання засновків революційної кризи.

Успішна боротьба проти фашизму потребує в Німеччині вчасного виходу уряду Брюнінга, як уряду за провадження фашистської диктатури. Економічна криза в Німеччині приводить до надзвичайного загострення класових боїв і до зростання політичних страшен, а не прискорює зростання засновків революційної кризи.

Успішна боротьба проти фашизму потребує в Німеччині вчасного виходу уряду Брюнінга, як уряду за провадження фашистської диктатури. Економічна криза в Німеччині приводить до надзвичайного загострення класових боїв і до зростання політичних страшен, а не прискорює зростання засновків революційної кризи.

Успішна боротьба проти фашизму потребує в Німеччині вчасного виходу уряду Брюнінга, як уряду за провадження фашистської диктатури. Економічна криза в Німеччині приводить до надзвичайного загострення класових боїв і до зростання політичних страшен, а не прискорює зростання засновків революційної кризи.